

הרגליים מוליכות לכל מקום. לפני שעות העבודה, תוך שעות העבודה, בהפסקות, לאחר שעות העבודה, מוליכות רגליו היגעות של בוזי את בעליהן לכל מקום שיצא שמועו כנתון להשכרה. עם מזמרת גננים בנרתיק מחובר לחגורה וצרת דיוור כמלווה תמידית מטפס בוזי. על הרבה מאות מדרגות ללא הצלחה. לבסוף הבין כי אין טעם לייגע את הרגליים, מוטב העבוד שעות נוספות רבות ככל האפשר, לחסוך כל פרוטה הניתנת להיחסך, להשיג מילות מהמשפחה, לשלם את המחיר המקובל (הגבוה) עבור מקום מגורים. אלא שבינתיים עולה המחיר ועולה.

מכר ומודע, כל אדם שנפגש בו, פנה אליו בשאלת קבע: "שמא ידוע לך על חדר פנוי, חדר להשכיר?" סידורי ארעי שונים שהוצעו לו מדי פעם לא התמששו: הציע בעל חווילה רמת-גנית להשכיר לו חדר פנוי על גג חווילתו תמורת טיפוח גינותיו הלכה ב" אותה דרך שהלכו הצעות חדר הגנן בפר" בר של נתניה ובית בודד בתוך פרס תמורת תשלום 800 לירות בשיעורים גוי חים.

רכישת חדר הפכה מטרת חייו של אליהו וזבי שיצא מקיבוץ חסר-אמצעים. לוא היה הכסף בידו היה פונה לאחד מעשרות משרדי התיווך ללירות, זוכה באחת ממאות הדירות הפנויות הנמצאות בעין ובעשרות הבתים ההולכים ונבנים. אלא שבתור פועל החי מעבודת יומו, וירבה את הכנסתו בעזרת עבודת שעות נוספות ככל שיוכל, לא יספיקו מזומניו לתשלום דמי מפתח, כל שכן רכישת דירה.

בעזרת קנדה, שיכון בוזי. הפור על מרמת-גן, המרויח למחיתו, אך חסר תנאי מגורים יסודיים, אינו אלא אחד מאלפי בני הישוב השותפים לבעיה הגדולה של מציאת שיכון הולם רמה אנושית. במדינה בה שרר מחסור חמור בשטחי מגורים כבר ב-1948, אחר צמצום חמור ביותר של הבנייה משך שש שנות מלחמת העולם השנייה ושלוש שנות מלחמת המחתרת, ברור היה כי עם קליטת 650 אלף עולים חדשים, למרות הפניית חלק מהם למחנות עבודה ומעברות, בהם שוכנו בפחונים, בדונים ושאר תחליפי בנייה, יגדל המחסור במידה חמורה בי יותר.

אולם הנפגעים העיקריים ממצוקת ה" שיכון היו לא אלה שיצרו אותה (אמנם לא בכונה רעה) אלא הותיקים. ברור היה כי כל עולה לישראל, שבה ארצה אחר סבל מלחמת העולם השנייה באירופה או כליאה בגיטו אחת הארצות הערביות, ימצא את שיקומו הראשון בכך שיוכנס לו שיכון כל שהוא.

אנשי הישוב הותיק, ביניהם ילידי הא"ר שצאו עצמם בעלי הכנסות מכובדות עם פרוץ האינפלציה במדינה הצעירה, לא יכלו להרשות לעצמם נוחיות ראשונה. אם פעם היה בארץ ישראל מצב שפועל השתכר 25 או 30 לירות לחודש לפני קום המדינה, נזקק לשש או שבע מאות לירות לרכישת דירה, השתכר עתה 100, 150 לירות ויותר אך נזקק ל-6000, 8000 לירות עבור רכישת דירה. הציע גור צעיר במרכז וולובלסקי, נשוי ואב לשני תינוקות: "אני חושב שהדרך הכי טובה היא לנסוע לקנדה, לחזור כעבור שנתיים כעולה חדש ולזכות בשיכון ממשלתי לעולים."

כל הבעייה: כמה אלפים. מלבד בעלי חווילות ששתי מכוניות פרטיות עומדות לרשותן, אחת בשימוש ואחת במרתף שהיה יכול להפוך דירתו של בוזי, מנסה הוא להתקשר עם בעלי מחסנים העומדים ריקים, מוסכים חסרי מכוניות, חדרי גננים מחכים לגננים (למעלה משמאל). אולם במשך הזמן הוא לומד לדעת כי לא זו הדרך. יש פתרון קל, נוח, פשוט לבעייתו: כמה אלפים של לירות, מתווך דירות במשרד מרווח ימסור לו תוך ימים מעטים דירת לוקסוס בת 3 חדרים תמורת 8000 לירות, בת חדר אחד תמורת 4000 לירות, או ישכיר לו אותן דירות תמורת דמי מפתח בשיעור של 1000 עד 3000 לירות. תמורת טרחותו יקבל 5% מכל צד ויש קופצים על המציאות.

חיים בקרן זווית. שעה שבזי מחפש דירה, שוהה הבן במעון ילדים ומתייעת האשה בעבודות הבית, בהעדר כל נוחיות. הכביסה, למשל, נערכת בפינת החצר הקטנה. כשהילד ישן, אין המשפחה יכולה לזוז בחדרון הזעיר.

